

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **AG – SUN s.r.o.**, IČ 282 94 939, se sídlem Blížkovice 325, zastoupena Mgr. Janou Řezáčovou, advokátkou, se sídlem nám. Republiky 18, Znojmo, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 91/5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 6. 12. 2012, č. j. 07692-8/2012-ERU, ve věci změny data nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence k výrobě elektřiny,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobkyně brojila proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 6. 12. 2012, č. j. 07692-8/2012-ERU (dále jen „napadené rozhodnutí“) o rozkladu podaném žalobkyní proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 28. 8. 2012, č. j. 07692-4/2012-ERU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o změnu licence číslo 110912340 s předmětem podnikání „výroba elektřiny“ udělené žalobkyni. Změna licence byla žalobkyní požadována v části týkající se termínu zahájení výkonu licencované činnosti na den 23. 12. 2009, který měl být zároveň dnem vzniku oprávnění k licencované činnosti, jakož i dnem nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence.

II. Průběh správního řízení a prvostupňové rozhodnutí

Ze správního spisu žalovaného vyplývají pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti.

Žalovaný vydal dne 23. 12. 2009 rozhodnutí č. j. 0978-5/2009-ERU (dále jen „rozhodnutí o udělení licence“), jímž udělil žalobkyni licenci k výkonu předmětu podnikání – výroba elektřiny na dobu 25 let ode dne vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti. Termínem zahájení licencované činnosti byl stanoven den nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 8. 1. 2010.

Žádostí doručenou žalovanému dne 24. 7. 2012 žalobkyně rozporovala krácení výkupní ceny elektřiny ze strany jejího smluvního partnera společnosti E. ON, který odmítl proplácet dohodnuté výkupní ceny, pokud nebude změněna právní moc rozhodnutí o udělení licence. V této souvislosti vznesla námitku proti tomu, jakým způsobem byla v její licenci vymezena doba její platnosti, resp. den vzniku oprávnění k licencované činnosti. Obsah rozhodnutí o udělení licence podle žalobkyně vyjadřuje neurčitost a také nedbalost pracovníků žalovaného při přístupu k náležitostem rozhodnutí hraničící se svévolným výkladem práva. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla změnu licence v tom směru, aby den vzniku oprávnění a termín zahájení licencované činnosti byl stanoven na den 23. 12. 2009, který byl podle žalobkyně dnem nabytí právní moci licence.

O této žádosti rozhodl žalovaný prvostupňovým rozhodnutím, kterým ji zamítl. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí o udělení licence bylo vyhotoveno a vypraveno do datové schránky dne 23. 12. 2009 a bylo doručeno žalobkyni dne 26. 12. 2009. Od tohoto dne počala běžet patnáctidenní lhůta k podání rozkladu. Žalobkyně byla náležitě poučena o možnosti podání rozkladu, avšak nebylo povinností žalovaného ji poučovat o možnosti vzdání se práva podat rozklad. Žalobkyně se mohla vzdát práva na podání rozkladu poté, co jí bylo rozhodnutí o udělení licence oznámeno. Jelikož k tomu však nedošlo, nabylo rozhodnutí o udělení licence právní moci až uplynutím předmětné lhůty. Žalovaný k tomu odkázal na § 8 odst. 2 písm. d) a e) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetického zákona“), podle něhož rozhodnutí o udělení licence obsahuje mj. i den vzniku oprávnění k licencované činnosti. Oprávnění k licencované činnosti může vzniknout až dnem nabytí právní moci rozhodnutí,

stejně tak i termín zahájení výkonu licencované činnosti nemůže být stanoven dříve než dnem nabytí právní moci rozhodnutí, jelikož do uplynutí dané doby není rozhodnutí o udělení licence pravomocné. Samotný termín „doba“, na kterou je licence udělena, a den vzniku oprávnění k licencované činnosti ve smyslu § 8 odst. 2 písm. e) energetického zákona, pak byl již obsažen ve znění tohoto zákona účinném v době vydání předmětného rozhodnutí o udělení licence v roce 2009.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, v němž v podstatě zopakovala své námitky, které uplatnila v žádosti o změnu licence, a znovu zdůraznila, že jí jde stále o hodnotu výkupní ceny elektřiny, která způsobila bezdůvodné obohacení společnosti E. ON.

III. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí, jímž byl rozklad žalobkyně zamítnut, žalovaný vyhodnotil požadavek žalobkyně na změnu licence za rozporný s právními předpisy. Zdůraznil, že při vydání rozhodnutí o udělení licence se řídil právní úpravou obsaženou v § 8 odst. 2 písm. d) energetického zákona v tehdy platném a účinném znění, podle něhož musí rozhodnutí o udělení licence obsahovat termín zahájení výkonu licencované činnosti, a podle § 8 odst. 2 písm. e) téhož zákona musí též obsahovat den vzniku oprávnění k licencované činnosti. Tyto obsahové náležitosti žalovaný při udělení licence respektoval a vydal rozhodnutí. Tyto náležitosti nelze v řízení o změně licence zpětně měnit, neboť takový postup by byl v rozporu s § 9 energetického zákona. I kdyby žalovaný o změně licence rozhodl, účinky by nemohly nastat dříve než dnem právní moci tohoto rozhodnutí, tedy nikoliv ke dni 23. 12. 2009, jak požadovala žalobkyně.

Žalovaný poukázal na ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož měl postupovat tak, že mělo být řízení zastaveno a žádost měla být posouzena jako zjevně právně nepřipustná. Pokud však takto nepostupoval, nestalo se tak v rozporu se zákonem, neboť zamítnutí žádosti žalobkyni nijak nezkrátilo na jejích právech. Povinností žalovaného bylo vydat rozhodnutí, které splňuje požadavky na obsah rozhodnutí o udělení licence ve smyslu § 8 odst. 2 energetického zákona. Jelikož právní moc rozhodnutí byla předvídatelná skutečnost, od níž mohl držitel licence nejdříve začít vykonávat licencovanou činnost a od níž oprávnění k podnikání mohlo nejdříve vzniknout, postupovat žalovaný v souladu se zákonem, pokud termín zahájení výkonu licencované činnosti a den vzniku oprávnění spojil s právní mocí rozhodnutí o udělení licence, u níž bylo postaveno najisto, že některý konkrétní den nastane. Toto řešení navíc umožnilo žalobkyni zahájení výkonu licencované činnosti v okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí, což bylo pro ni nejprůpustnější. K tomu žalovaný připomněl, že žalobkyně nepožadovala, aby termín zahájení výkonu licencované činnosti a den vzniku oprávnění k licencované činnosti byl stanoven jiným způsobem. Podle názoru žalovaného otázka právní moci rozhodnutí nemůže být předmětem řízení o změně rozhodnutí o udělení licence, neboť tato otázka měla být řešena postupem podle § 75 odst. 3 správního řádu, podle něhož platí, že dojde-li k chybnému vyznačení právní moci, správní orgán to sdělí těm osobám, jimž údaje o právní moci vyznačil, a učiní o tom oznámení veřejnou vyhláškou. Pokud tedy měla žalobkyně za to, že právní moc rozhodnutí žalovaného o udělení licence ze dne 23. 12. 2009 nastala již téhož dne, měl tuto skutečnost sdělit odboru licencí téhož úřadu a

prokázat, že doložka právní moc byla na rozhodnutí o udělení licence vyznačena chybně, např. z toho důvodu, že žalobkyně se vzdala po oznámení rozhodnutí o udělení licence práva podat rozklad.

IV. Žaloba

Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně brojila žalobou, již se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Podle žalobkyně došlo napadeným rozhodnutím k porušení jejích práv souvisejících s výkonem licencované činnosti. Žalobkyně se svou žádostí ze dne 24. 7. 2012 domáhala změny rozhodnutí o udělení licence č. 110912340, a to ohledně termínu zahájení výkonu licencované činnosti, dne vzniku oprávnění k licencované činnosti a dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence. Důvodem její žádosti byla skutečnost, že rozhodnutí o udělení licence ze dne 23. 12. 2009 trpělo závažnou vadou, neboť bylo neurčité a v rozporu se zákonem, neboť neobsahovalo základní náležitosti tohoto konkrétního správního rozhodnutí. Rozhodnutí o udělení licence bylo neurčité v tom smyslu, že neobsahovalo konkrétní datum vzniku oprávnění, kdy na tomto rozhodnutí je jako den nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence, stejně tak i jako termín zahájení výkonu licencované činnosti se odvíjí od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence. Podle žalobkyně mělo rozhodnutí o udělení licence obsahovat konkrétní datum, nikoliv neurčitou odvolávku na právní moc. Žalobkyně požadovala nápravu v tom smyslu, že požadovala ve své žádosti o změnu udělené licence. S ohledem na absenci konkrétního data zahájení výkonu licencované činnosti pak byla žalobkyně poškozena na svých právech jako účastník správního řízení, a jelikož její žádosti o změnu licence nebylo vyhověno, došlo k opětovnému porušení jejích práv v důsledku nezákonného rozhodnutí správního orgánu.

V. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný v podstatě zopakoval svou argumentaci z napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalovaného není možné požadavek žalobkyně na úpravu licence v souladu s § 9 energetického zákona provést, protože právní úprava vydání takového rozhodnutí o změně udělení licence neumožňovala. Podle tehdy platné a účinné právní úpravy muselo rozhodnutí o udělení licence obsahovat termín zahájení výkonu licencované činnosti podle § 8 odst. 2 písm. d) energetického zákona a den vzniku oprávnění k licencované činnosti podle § 8 odst. 2 písm. e) téhož zákona. Tyto obsahové náležitosti rozhodnutí o udělení licence žalovaný respektoval a vydal rozhodnutí, které obsahové náležitosti splňuje. Tyto náležitosti podle přesvědčení žalovaného nelze v řízení o změně licence zpětně měnit, neboť takový postup by byl v rozporu s § 9 energetického zákona. Předsedkyně žalovaného tedy zaujala názor, že žalovaný měl řízení vyvolané na základě žádosti žalobkyně o změnu licence zastavit v souladu s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť se podle obsahu jednalo o žádost zjevně právně nepřipustnou. Nepřipustnost žádosti spočívala v tom, že ustanovení § 9 energetického zákona neumožňuje, aby žalovaný o takové žádosti rozhodl tak, že jí bude vyhověno. Nepřipustnost žádosti byla přitom patrná již z jejího obsahu. To, že žádost byla zamítnuta, však nepovažuje žalovaný za rozporné se zákonem, neboť zamítnutí žádosti bylo rozhodnutím ve věci, které žalobkyni žádným způsobem nezkrátilo na jejích právech v řízení o změně rozhodnutí o udělení licence. Naopak žalovaný prověřoval další okolnosti mající vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence a vyznačení právní moci, kterými by se neměl v případě zastavení řízení o žádosti podle § 66

odst. 1 písm. b) správního řádu zabývat. Žalovaný určil termín zahájení výkonu licencované činnosti a den vzniku oprávnění spojil s právní mocí rozhodnutí o udělení licence, u níž bylo postaveno najisto, že v některý den nastane. Od tohoto okamžiku mohla žalobkyně zahájit výkon licencované činnosti a toto řešení pro ni bylo zároveň nejprůzračnější. Zároveň žalobkyně nenamítala v průběhu správního řízení, že by požadovala stanovení okamžiku vzniku oprávnění k licencované činnosti odlišně. V předmětné věci podle žalovaného šlo především o to, aby rozhodnutí žalovaného o udělení licence nabylo právní moci již v roce 2009, a ne až v roce 2010. Pokud žalobkyně nesouhlasila se způsobem, jakým byla vyznačena doložka právní moci, mohla tuto věc řešit postupem podle § 75 odst. 3 správního řádu. Pokud žalobkyně tvrdí, že byla porušena její práva související s výkonem licencované činnosti, nemůže se žalovaný k této námitce vyjádřit, neboť toto tvrzení žalobkyně dále blíže nespecifikovala. Pokud toto zkrácení mělo spočívat v nemožnosti výkonu licencované činnosti již od 23. 12. 2009, žalovaný má za to, že účinky rozhodnutí o udělení licence jsou zásadně spojeny s nabytím právní moci. Pokud právní moc nastala až dne 12. 1. 2011, mohl držitel licence licencovanou činnost začít vykonávat až dne 12. 1. 2011. Tímto způsobem ovšem nemohla být žalobkyně žádným způsobem zkrácena, neboť právní moc rozhodnutí byla vyznačena v souladu se správním řádem. K námitce žalobkyně, že rozhodnutí o udělení licence ze dne 23. 12. 2009 bylo neurčité a neobsahovalo všechny zákonné náležitosti, pak žalobkyně opět neuvádí, které náležitosti absentují a způsobují tak neurčitost a nezákonnost rozhodnutí. Proto se k této námitce nemohl žalovaný blíže vyjádřit. Pokud měla žalobkyně za to, že rozhodnutí o udělení licence bylo nezákonné, mohla v tomto řízení uplatnit opravné prostředky. Takto ovšem žalobkyně nepostupovala. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex officio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Jelikož účastníci řízení projevíli souhlas s rozhodnutím věci bez jednání, krajský soud k rozhodnutí této věci jednání nenařizoval (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Úvodem krajský soud považuje za vhodné stručně shrnout právní úpravu, která byla v posuzované věci žalovaným aplikována. Podle § 8 odst. 2 písm. d) a e) energetického zákona ve znění účinném ke dni vydání předmětné licence platilo, že rozhodnutí o udělení licence obsahuje termín zahájení výkonu licencované činnosti, dále dobu, na kterou je licence udělena, a den vzniku oprávnění k licencované činnosti. Řízení o změně udělené licence je upraveno v ustanovení § 9 odst. 1, 2 a 3 téhož zákona, podle nichž v rozhodném znění platilo, že na základě oznámení Energetický regulační úřad rozhodne o změně rozhodnutí o udělení licence nebo o zrušení licence podle § 10 odst. 2 a 3. O změnách rozhodnutí o udělení licence může Energetický regulační úřad rozhodnout i z vlastního podnětu v případech, kdy se dozví o skutečnostech, které tuto změnu odůvodňují. Řízení o udělení či změně licence jsou správní řízení, v nichž se uplatňuje podpůrně právní úprava obsažená ve správním řádu, nestanoví-li energetický zákon jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu).

Předmětem sporu mezi stranami jsou náležitosti rozhodnutí o udělení licence a možnost docílit změny doložky právní moci (resp. data nabytí právní moci) tohoto rozhodnutí cestou správního řízení o změně licence ve smyslu § 9 energetického zákona. Krajský soud k žalobním námitkám žalobkyně uvádí následující.

Právní úprava právní moci správního rozhodnutí je obsažena v ustanoveních § 73 až § 75 správního řádu. Podle § 73 odst. 1 a 2 správního řádu platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání. Pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední tím není dotčeno. Pro jiné osoby je pravomocné rozhodnutí závazné v případech stanovených zákonem v rozsahu v něm uvedeném. Pravomocné rozhodnutí o osobním stavu je závazné pro každého*. Podle § 75 odst. 1 a 3 správního řádu platí, že *správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, vyznačí na písemném vyhotovení rozhodnutí, které zůstává součástí spisu, právní moc nebo vykonatelnost rozhodnutí. Zároveň vyznačí den vyhlášení tohoto rozhodnutí nebo den, kdy byla písemnost předána k doručení... Jestliže dojde k chybnému vyznačení nebo pozbude-li rozhodnutí právní moci nebo vykonatelnosti, správní orgán to sdělí těm osobám, jimž údaje uvedené v odstavci 1 vyznačil, a učiní o tom oznámení veřejnou vyhláškou*.

Žalobkyně se tedy cestou řízení o změně licence v podstatě domáhala změny doložky právní moci rozhodnutí o udělení licence. K tomu je zapotřebí podotknout, že právní moc je jednou z vlastností správního rozhodnutí, která způsobuje jeho nezměnitelnost řádnými opravnými prostředky a zároveň zakládá účinky do právní sféry dotčených osob, není-li správní rozhodnutí předběžně vykonatelné. Samotné určení data, kdy rozhodnutí nabývá právní moci, je však navazujícím relativně samostatným úkonem správního orgánu, který je založen na zkoumání splnění zákonných podmínek pro nabytí právní moci (oznámení rozhodnutí a marné uplynutí lhůty k podání odvolání či jiného řádného opravného prostředku). Jeho účinky se však přimykají k vydanému správnímu rozhodnutí.

Žalobkyně iniciovala řízení o změně licence, které žalovaný dovedl k meritornímu prvostupňovému rozhodnutí, jímž žalobu zamítl. Jelikož stejně žalovaný prostřednictvím své předsedkyně naložil i s rozkladem, je třeba přezkoumat k námitkám žalobkyně napadené rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť ta považuje obě správní rozhodnutí žalovaného za úkon zasahující do její právní sféry. V první řadě je třeba se zabývat otázkou, zda mělo být správní řízení vedeno až k meritornímu rozhodnutí, anebo zda mělo být zastaveno.

Krajský soud v první řadě souhlasí s právním názorem žalovaného prezentovaným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, že ze žádosti žalobkyně bylo patrné, že je zjevně právně nepřipustná ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť v jí vyvolaném správním řízení nebylo možno vyhovět jejímu návrhu na opravu dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence. Krajský soud podpůrně odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č.j. 2 As 74/2007-55, přístupného na www.nssoud.cz, podle něhož „*zjevná právní nepřipustnost*“ představuje neurčitý právní pojem, který je však nutno vykládat restriktivním způsobem. Podle ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu totiž takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví. Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí

přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. Jakkoliv bylo toto správní řízení vedeno o žádosti, která byla zjevně právně nepřípustná, nemusí to znamenat, že výsledek takového řízení je stížen vadou, která působí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalobkyni bylo v tomto řízení poskytnuto více procesních práv, než jí náleželo, což ve smyslu zásady *superfluum non nocet* nemůže být zákonnosti výsledného rozhodnutí na újmu. Krajský soud tedy uvedený postup žalovaného považuje za vadu řízení, která ovšem neměla za následek negativní zásah do práv žalobkyně.

Pokud žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí o udělení licence ze dne 23. 12. 2009 trpělo závažnou vadou, neboť bylo neurčité a v rozporu se zákonem, neboť neobsahovalo základní náležitosti - datum vzniku oprávnění, které bylo v tomto rozhodnutí stejně tak i jako termín zahájení výkonu licencované činnosti navázáno na den nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence, neodpovídají tato žalobní tvrzení racionálnímu výkladu relevantní právní úpravy. Z vlastního rozhodnutí o udělení licence žalobkyni k provozování vyplývá, že datum vzniku oprávnění k provozu licencované činnosti, stejně tak i jako termín zahájení výkonu licencované činnosti byla stanovena jednoznačně a určitě formulací „*ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence*“, přičemž toto datum plynulo jednoznačně z doložky právní moci tohoto rozhodnutí, kterou si mohla žalobkyně nechat kdykoliv po oznámení tohoto rozhodnutí na jeho stejnopisu nechat žalovaným vyznačit. Krajský soud zde zcela odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, čj. 8 As 61/2012-53, přístupného na www.nssoud.cz, v němž v právně i skutkově obdobné věci Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, „*i kdyby žalovaný pouze obecně uvedl (stejně jako v původním rozhodnutí), že den vzniku oprávnění a termín zahájení výkonu licencované činnosti nastal „od dne nabytí právní moci“ rozhodnutí o udělení licence, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že rozhodným datem je v souladu s právní mocí vyznačené na rozhodnutí den 8. 1. 2010. Pokud by stěžovatel nesouhlasil s tím, že datem nabytí právní moci je 8. 1. 2010, mohl se domáhat změny pouze podáním podnětu k postupu podle § 75 odst. 3 správního řádu. Z hlediska změny licence však obě alternativy (uvedení obecného odkazu na datum nabytí právní moci a uvedení konkrétního data) vyjadřovaly stejnou skutečnost. Námitky stěžovatele, že namísto konkrétního data měl být ponechán pouze obecný odkaz na nabytí právní moci, proto nemohou být opodstatněné.*“ Podle krajského soudu závěry tohoto rozsudku dopadají plně i na nyní posuzovanou věc. Námitky žalobkyně jsou tedy v tomto ohledu nedůvodné, neboť rozhodnutí o udělení licence splňovalo všechny zákonné náležitosti ve smyslu § 8 odst. 2 energetického zákona.

Pokud žalobkyně měla za to, že rozhodnutí o udělení licence mělo nabýt právní moci dříve, měla využít postup upravený citovaným § 75 odst. 3 správního řádu, to však – jak je zřejmé ze správního spisu – neučinila. Co se týká její velmi obecně formulované žalobní námitky, že uvedeným postupem žalovaného bylo zasaženo do jejích práv, není tato námitka jakkoliv konkretizována. Jak bylo výše dovozeno, postup žalovaného byl naprosto v souladu se zákonem, a proto ani tato námitka nemůže být z povahy věci důvodná.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, neboť ji neshledal důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly (a ani je nepožadoval).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. 3. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu